

Griffienr.
Not.nr.

: 2013/3070
: GE 66.97.734/11-SW2

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 10 SEPTEMBER 2013

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, éénentwintigste kamer (21d), alleenzetelend rechter, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen:

005745

, spinner, geboren te _____ op _____ wonende te _____

VERDACHT VAN :

A.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het terrein, gelegen te _____ naast _____ kadastraal gekend als _____ eigendom van _____ geboren te _____) op _____ en van _____ , geboren te _____ op _____ beiden wonende te _____

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a): het optrekken of plaatsen van een constructie,

meer bepaald een bureelcontainer (12m x 6m) te hebben geplaatst tegen de achterste perceelsgrens

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Te _____ op niet nader te bepalen data in de periode van 01.12.2010 tot 01.02.2011

B.

Hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, bepaalde handelingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk

op het terrein, gelegen te A _____ naast _____ kadastraal gekend als _____ eigendom van _____ geboren te _____) op _____ , en van _____ , geboren te _____

HOGER BEROEP - Op 25 september 2013 door tegen alle beschikkingen
- Op 25 september 2013 door het OM tegen

op , beiden wonende te

zonder voorafgaande vergunning, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aangevuld te hebben, opgehoogd, uitgegraven of uitgediept te hebben waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt in strijd met artikel 4.2.1.§1.4°

meer bepaald het achterste gedeelte van het terrein te hebben verhard met steenslag

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Te op niet nader te bepalen data in de periode van 01.09.2010 tot 01.02.2011

PROCEDURE

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagde werd gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 14 mei 2013.

De zaak werd voor behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 25 juni 2013.

De rechtbank aanhoorde

- de middelen en de conclusies van de EISER TOT HERSTEL. Het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad met kantoren ten _____ in zijn eis tegen de beklaagde, voorgedragen door meester _____ advocaat te _____ in de plaats van meester _____ advocaat te _____ die hem ter terechtzitting vertegenwoordigt;
- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door de heer _____ substituut-procureur des Konings;
- de beklaagde, in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester _____ advocaat te _____

005746

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

Feiten

Op 2 augustus 2011 werd proces-verbaal opgemaakt tegen wegens het plaatsen van een kantoorcontainer van 12 op 6 meter en het verharderen van het achterste deel van het terrein met steenslag.

Het perceel ligt volgens het bijzonder plan van aanleg " " in een zone voor koeren en tuinen. De verharding en de containers zijn dan ook in strijd met de bestemming van het perceel.

Dit werd voor het eerst vastgesteld op 12 mei 2011. Omdat de eigenaar geen gevolg gaf aan een aanmaning, werd proces-verbaal opgesteld.

verklaarde dat hij rond september 2010 het terrein had "opgeruimd" nadat er klachten waren gekomen. De containers zouden in december 2010 - januari 2011 zijn geplaatst. De containers zouden volgens hem dienst doen als keukentje, toilet en zitruimte.

In werkelijkheid dient de container als kantoor voor de verkoop van auto's.

Uit luchtfoto's blijkt dat de verharding in 2008 nog niet was aangebracht en dat de containers er toen nog niet stonden. In 2010 was dit wel het geval. Uit onderzoek door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid blijkt dat de werken in elk geval na 1 augustus 2009 werden uitgevoerd (strafdossier, p. 47 verso).

Bespreking

1. De beklagde voert aan dat hij niet de enige eigenaar is van het onroerend goed, noch de enige zaakvoerder van " " en dat hij niet alleen kan beslissen over de verwijdering van de container en de verharding.

Ongeacht de vraag naar de omvang van de bevoegdheid van de zaakvoerder en ongeacht de vraag of de beklagde ooit zelf het initiatief nam om aan de herstellvordering te voldoen, is de aanvoering in elk geval zonder belang. De plaatsing van de container en het aanbrengen van de verharding zijn immers mede door toedoen van de beklagde gebeurd, zoals blijkt uit zijn verklaring van 23 september 2011 (strafdossier, p. 16). Dat de feiten eveneens toerekenbaar zouden zijn aan de mede-eigenaar en mede-zaakvoerder die niet wordt vervolgd, is voor de beoordeling van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de beklagde niet van belang.

2. De omstandigheid dat de overheid een "gedoogbeleid" zou hebben gevoerd en nog zou voeren voor diverse autohandelaars aan de " " is evenmin van belang. De rechtbank heeft niet te oordelen over de vraag of de door de beklagde voorgelegde foto's inderdaad een stedenbouwkundige overtreding inhouden maar alleen over de vraag of de beklagde de werken al dan niet wederrechtelijk uitvoerde.

3. De beklaagde vraagt in essentie een uitstel van behandeling van de zaak om te kunnen nagaan waar zijn vennootschap zich zou kunnen vestigen.

De feiten betwist hij als dusdanig niet.

De feiten zijn dan ook bewezen.

De rechtbank merkt volledigheidshalve op dat de beklaagde de ten laste gelegde feiten bewust en met kennis van zaken pleegde, zodat hij zich in elk geval niet kan beroepen op de schuldsluitingsgrond bedoeld in art. 5 Strafwetboek.

Straftoemeting

De onder A en B ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde strafbaar opzet zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De feiten worden gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 26 tot 400.000 euro of met één van die straffen alleen.

De beklaagde vraagt de opschorting.

De beklaagde heeft het stedenbouwmisdrijf bewust gepleegd. Hij handelde met het oog op zijn professionele belangen. Hij streefde alleen zijn persoonlijke doelstellingen na en plaatste zijn eigen belang en dat van de vennootschap boven het belang dat de gemeenschap heeft bij de naleving van stedenbouwkundige voorschriften.

De toekenning van de opschorting zou dan ook een onvoldoende maatschappelijke reactie inhouden.

Een geldboete zoals hierna bepaald is een straf die aangepast is aan de aard van de gepleegde feiten en het nagestreefde financiële voordeel. De geldboete brengt de plaats van de beklaagde in de maatschappij en in het economisch verkeer niet in het gedrang.

Bij het bepalen van de geldboete houdt de rechtbank rekening met zijn (nagenoeg) blanco strafrechtelijk verleden en in het bijzonder met het feit dat de beklaagde nog niet voor soortgelijke feiten werd veroordeeld.

Voor een deel van de geldboete kan aan de beklaagde uitstel worden toegekend. Aan de voorwaarden daartoe is voldaan.

De bewezen verklaarde feiten werden gepleegd vóór 1 januari 2012, zodat de geldboete met vijfenveertig opdecimen wordt verhoogd.

WAT DE HERSTELVORDERING BETREFT

1. Het college van burgemeester en schepenen vordert bij brief van 28 januari 2013 het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging, wat de verwijdering van de kantoorcontainer en de verharding in steenslag inhoudt.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur sluit zich bij brief van 16 oktober 2012 bij deze herstellvordering aan.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf op 21 januari 2013 een positief advies.

2. Het behoort tot de bevoegdheid van de rechter de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur op haar externe en interne wettigheid te toetsen, zonder echter de opportuniteit van de vordering te kunnen beoordelen. De rechter moet nagaan of de beslissing van het bestuur een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Een vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet hij zonder gevolg laten (in die zin Cass. 4 februari 2003, AR P.01.1462.N, TMR 2003, 389; vgl. in dezelfde zin Cass. 11 januari 2011, AR P.10.0814.N).

De uitgevoerde werken zijn in strijd zijn met de bestemmingsvoorschriften van het bijzonder plan van aanleg. De uitvoering van bouw- of aanpassingswerken volstaat niet kennelijk om de plaatselijke ordening te herstellen.

Kortom: het gevorderde herstel beantwoordt aan de decretale regels. Het legt aan de beklagde geen onverantwoord hoge lasten op. Het is niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De herstellvordering is dan ook gegrond.

3. Om de beklagde de nodige tijd te geven voor een nieuwe vestiging van zijn bedrijf wordt de termijn voor uitvoering bepaald op twaalf maanden.

Het komt aan de beklagde toe de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen tijdig, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte te brengen van de vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel, waarna, na controle ter plaatse, door de stedenbouwkundig inspecteur een proces-verbaal van vaststelling wordt opgemaakt dat, behoudens bewijs van het tegendeel, geldt als bewijs van het herstel en van de datum van dit herstel (art. 6.1.45 VCRO).

4. Het college van burgemeester en schepenen van de stad vordert een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in de uitvoering van het herstel.

De bevoegde overheid kan een rechtmatig belang laten gelden om door middel van de dwangsom de nakoming van de veroordeling tot herstel zoveel mogelijk door de beklagde zelf te verzekeren.

Om te vermijden dat de beklagde de noodzakelijke werken slechts met vertraging zou uitvoeren, wordt een dwangsom opgelegd en wordt de gevraagde uitvoerbaarheid bij voorraad toegestaan.

De rechtbank legt de beklagde een dwangsom op van 150 euro per dag vertraging bij niet-uitvoering van de herstelmaatregel binnen de gestelde termijn.

De dwangsom zal verschuldigd zijn wanneer na het verstrijken van de termijn van twaalf maanden na de uitspraak van het vonnis, het herstel niet zal zijn uitgevoerd. De rechtbank kent bijgevolg alleen een uitvoeringstermijn toe en geen respijtermijn bedoeld in art. 1385*bis*, vierde lid, Ger.W. De dwangsom kan bijgevolg worden verbeurd vanaf het verstrijken van die termijn op voorwaarde dat dit vonnis aan de beklagde is betekend (en zonder dat die betekening een respijtermijn doet lopen; Cass. 15 maart 2011, AR P:10.1282.N; Cass. 17 juni 2011, AR C.06.0639.N en Cass. 17 juni 2011, AR C.08.0073.N).

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen aangehouden.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
 art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
 art. 162, 182, 184, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
 art. 1, 2, 3, 7, 38, 40, 41, 100 Strafwetboek; alsmede de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen, zoals hiervoor omschreven;
 art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
 art. 28, 29 Wet van 1 augustus 1985;
 art. 2, 3, 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
 art. 1, 2, 3 K.B. van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001);

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, bewezen;

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, SAMEN, tot een **GELDBOETE van DUIZEND EURO (€1.000,00)**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **VIJFDUIZEND VIJFHONDERD EURO (€5.500,00)**.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft:

* **VIJFHONDERD EURO (€500,00), gebracht op TWEEHONDERD VIJFENZEVENTIG euro (€275,00), of een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND EN VIJFTIEN DAGEN, van de uitgesproken GELDBOETE van DUIZEND EURO (€1.000,00);** zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO (€25,00)**, verhoogd met vijftig decimes, aldus gebracht op **HONDERD VIJFTIG EURO (€150,00)**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **72,17 EUR**.

Legt de veroordeelde, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van **ÉENENVIJFTIG EURO TWINTIG CENT (€51,20)** (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131^{quater} (ns) (B.S. 1 maart 2013)).

WAT DE HERSTELVORDERING BETREFT

Beveelt, op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de beklagde over te gaan tot het **herstel in de oorspronkelijke toestand** van de plaats gelegen te naast kadastraal gekend onder

wat impliceert de verwijdering van de kantoorcontainer en van de verharding in steenslag, en dit binnen een termijn van **twalf maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis is uitgesproken.

Zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad door de beklagde een **dwangsom van 150 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevelte rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van twalf maanden vanaf de dag waarop dit vonnis is uitgesproken..

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad indien het herstel niet wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, elk **ambtshalve** in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelde.

Verklaart het vonnis, in zoverre het beslist over de herstellvordering, uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande hoger beroep.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED:

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan wat betreft, de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

Aldus **gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van TIEN SEPTEMBER TWEEDUIZEND DERTIEN,**

Aanwezig :

- * de heer , rechter;
- * de heer , substituut-procureur des Konings;
- * mevrouw griffier.